Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 11 grudnia 2019 r.*

Odwołanie – Pomoc państwa – Produkcja aluminium – Preferencyjna taryfa opłat za dostarczanie energii elektrycznej przyznana w drodze umowy – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Rozwiązanie umowy – Zawieszenie skutków rozwiązania umowy przez sąd w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych – Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną

W sprawie C-332/18 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 21 maja 2018 r.,

Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon, z siedzibą w Maroussi (Grecja), dawniej Alouminion tis Ellados VEAE, którą reprezentowali N. Korogiannakis, N. Keramidas, E. Chrysafis, D. Diakopoulos i A. Komninos, dikigoroi, i K. Struckmann, Rechtsanwalt,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania byli:

Komisja Europejska, którą reprezentowali A. Bouchagiar oraz E. Gippini Fournier, działający w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), z siedzibą w Atenach (Grecja), którą reprezentowali E. Bourtzalas i D. Waelbroeck, adwokaci, oraz Ch. Synodinos, H. Tagaras i E. Salaka, dikigoroi,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: L.S. Rossi, prezes izby, J. Malenovský i F. Biltgen (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 września 2019 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: grecki.

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 marca 2018 r., Alouminion/Komisja (T-542/11 RENV, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2018:132), którym sąd ten stwierdził nieważność decyzji Komisji 2012/339/UE z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.26117 – C 2/2010 (ex NN 62/2009) udzielonej przez Grecję na rzecz Aluminium of Greece SA (Dz.U. 2012, L 166, s. 83, zwanej dalej „sporną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Alouminion tis Ellados AE [występująca w spornej decyzji jako „Aluminium of Greece SA"], której kolejnymi następcami były spółki Alouminion AE, Alouminion tis Ellados VEAE i Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon (zwana dalej, bez rozróżnienia, „wnoszącą odwołanie"), jest greckim producentem aluminium.

3 W 1960 r. wnosząca odwołanie zawarła umowę (zwaną dalej „umową z 1960 r.") z publicznym przedsiębiorstwem wytwarzającym energię elektryczną Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (zwanym dalej „DEI"), na podstawie której została jej przyznana preferencyjna taryfa opłat za dostarczanie energii elektrycznej (zwana dalej „taryfą preferencyjną").

4 W art. 2 ust. 3 umowy z 1960 r. przewidziano dorozumiane przedłużanie jej obowiązywania na kolejne okresy pięciu lat, o ile umowa ta nie zostanie rozwiązana przez jedną ze stron z dwuletnim okresem wypowiedzenia skierowanym do drugiej strony listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.

5 Na podstawie porozumienia zawartego przez wnoszącą odwołanie z państwem greckim i zatwierdzonego dekretem ustawodawczym z 1969 r. umowa z 1960 r. miała wygasnąć w dniu 31 marca 2006 r., z wyjątkiem wypadku, gdyby została przedłużona zgodnie z jej postanowieniami.

6 W decyzji SG (92) D/867 z dnia 23 stycznia 1992 r. Sporna pomoc na rzecz przedsiębiorstwa Alouminion tis Ellados AE, pomoc NN 83/91 (zwanej dalej „decyzją z 1992 r."), Komisja Europejska uznała, że przyznana temu przedsiębiorstwu taryfa preferencyjna stanowi zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa.

7 Decyzją z dnia 16 października 2002 r. zatytułowaną „Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. [107 i 108 TFUE] – Przypadki, wobec których Komisja nie wnosi zastrzeżeń" (Dz.U. 2003, C 9, s. 6), Komisja zatwierdziła subwencje przyznane przez Republikę Grecką w sektorze energii elektrycznej (zwaną dalej „decyzją z 2002 r.").

8 W lutym 2004 r. DEI poinformowało wnoszącą odwołanie o rozwiązaniu umowy z 1960 r. i zgodnie z postanowieniami tej umowy, począwszy od dnia 1 kwietnia 2006 r., zaprzestało stosowania względem niej taryfy preferencyjnej.

9 Wnosząca odwołanie zaskarżyła to rozwiązanie umowy przed właściwymi sądami krajowymi.

10 Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2007 r. (zwanym dalej „pierwszym postanowieniem w przedmiocie środków tymczasowych") Monomeles Protodikeio Athinon (sąd okręgowy w składzie jednoosobowym w Atenach, Grecja), orzekając w przedmiocie środków tymczasowych, zawiesił tymczasowo i ex nunc skutki rozwiązania umowy. Sąd ten uznał, że to rozwiązanie jest, zgodnie z postanowieniami umowy z 1960 r. i z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego, nieważne.

11 DEI zakwestionowało to pierwsze postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych przed Polymeles Protodikeio Athinon (sądem kolegialnym pierwszej instancji w Atenach), który, także orzekając w przedmiocie środków tymczasowych, postanowieniem z dnia 6 marca 2008 r. uwzględnił ex nunc jego żądanie rozwiązania umowy z 1960 r. i zaprzestania stosowania taryfy preferencyjnej.

12 Tak więc w okresie od 5 stycznia 2007 r. do 6 marca 2008 r. (zwanym dalej „spornym okresem") wnosząca odwołanie w dalszym ciągu korzystała z taryfy preferencyjnej.

13 W lipcu 2008 r. do Komisji wpłynął szereg skarg dotyczących w szczególności tej taryfy. Pismem z dnia 27 stycznia 2010 r. instytucja ta poinformowała Republikę Grecką o wydaniu decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE i wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w terminie miesiąca od dnia jej publikacji.

14 Decyzja ta została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 16 kwietnia 2010 r. (Dz.U. 2010, C 96, s. 7).

15 W decyzji tej Komisja wyraziła w szczególności wątpliwość, czy stosowana w spornym okresie przez DEI względem wnoszącej odwołanie taryfa preferencyjna była na takim samym poziomie jak taryfa stosowana wobec pozostałych głównych greckich przemysłowych odbiorców energii elektrycznej wysokiego napięcia, ponieważ taryfa preferencyjna powinna wygasnąć z dniem 31 marca 2006 r., lecz jej obowiązywanie zostało przedłużone pierwszym postanowieniem w przedmiocie środków tymczasowych.

16 Republika Grecka, wnosząca odwołanie oraz DEI przesłały Komisji swe odpowiednie uwagi.

17 W spornej decyzji Komisja uznała, że Republika Grecka bezprawnie przyznała wnoszącej odwołanie pomoc państwa w kwocie 17,4 mln EUR poprzez stosowanie w spornym okresie taryfy preferencyjnej. Uznawszy, że owa pomoc została przyznana z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE, co oznacza, że jest ona niezgodna z rynkiem wewnętrznym, Komisja wezwała Republikę Grecką do jej odzyskania od wnoszącej odwołanie.

Postępowanie przed Sądem i wyrok z dnia 8 października 2014 r., Alouminion/Komisja (T-542/11, EU:T:2014:859)

18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 października 2011 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Na poparcie swej skargi podniosła ona dziesięć zarzutów.

19 Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r., Alouminion/Komisja (T-542/11, EU:T:2014:859), Sąd uwzględnił zarzut pierwszy tej skargi i stwierdził nieważność spornej decyzji, nie orzekając w przedmiocie pozostałych zarzutów.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

20 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 18 grudnia 2014 r. DEI wniosło odwołanie od tego wyroku.

21 Wyrokiem z dnia 26 października 2016 r., DEI i Komisja/Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797), Trybunał uchylił wyrok z dnia 8 października 2014 r., Alouminion/Komisja (T-542/11, EU:T:2014:859), przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd i zastrzegł rozstrzygnięcie o kosztach.

22 W następstwie wydania tego wyroku Trybunału Sąd zbadał podniesione w skardze przez wnoszącą odwołanie zarzuty od drugiego do dziesiątego, których nie obejmowało rozstrzygnięcie zawarte przezeń w wyroku z dnia 8 października 2014 r. Alouminion/Komisja (T-542/11, EU:T:2014:859).

23 Jeśli chodzi o, w szczególności, zarzuty piąty i siódmy, można je streścić w przedstawiony niżej sposób.

24 W ramach zarzutu piątego, składającego się z trzech części, wnosząca odwołanie twierdziła, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE.

25 W jego pierwszej części twierdziła ona, że taryfa preferencyjna nie stanowi korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W ramach drugiej części tego zarzutu zakwestionowała ona w istocie selektywny charakter tej taryfy. W trzeciej części tego zarzutu wnosząca odwołanie zarzucała Komisji, że ta błędnie oceniła skutki stosowania preferencyjnej taryfy, ponieważ jej zdaniem ta ostatnia nie miała wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi ani też nie powodowała zakłóceń konkurencji.

26 Siódmy z podniesionych zarzutów dotyczył naruszenia prawa do obrony.

27 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wszystkie zarzuty podniesione przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej skargi i, co tym idzie, oddalił skargę w całości.

Żądania stron przed Trybunałem

28 W swoim odwołaniu wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o: uchylenie zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcie sporu, stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania.

29 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania jako bezzasadnego i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami.

30 DEI wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości i obciążenie wnoszącej je kosztami.

W przedmiocie wniosku o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania

31 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 9 września 2019 r. wnosząca odwołanie wniosła o danie jej możliwości usunięcia braków w złożeniu dokumentu, który przedstawiła już przed Sądem, lub, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o otwarcie procedury ustnej na nowo w zastosowaniu art. 83 regulaminu postępowania przed Trybunałem, w celu złożenia, tytułem usunięcia braków, tego dokumentu.

32 Na poparcie swego wniosku wnosząca odwołanie podnosi, że na rozprawie przed Trybunałem Komisja podniosła, iż tabela wskazująca, w odniesieniu do rozpatrywanego okresu, kwoty wynikające z zastosowania odpowiednio taryfy preferencyjnej i taryfy stosowanej do pozostałych dużych odbiorców przemysłowych energii elektrycznej wysokiego napięcia, przedstawione przez nią w załączniku 12 do skargi, była nieczytelna.

33 Wnosząca odwołanie przyznaje, że zrozumienie tego dokumentu mogło być utrudnione z uwagi na użyte kolory oraz szereg następujących po sobie fotokopii i danych cyfrowych będących jego przedmiotem, i w związku z tym wniosła o zezwolenie na ponowne przedstawienie tego dokumentu w wersji, w której istniejące wcześniej niejasności zostaną wyeliminowane, w celu poprawy czytelności i uwzględnienia tego dokumentu przez Trybunał.

34 Należy podkreślić, że ponieważ wniosek o danie możliwości usunięcia braków w złożeniu rozpatrywanego dokumentu został odrzucony przez Trybunał jako złożony z opóźnieniem, pismo wnoszącej odwołanie trzeba uznać za wniosek o otwarcie procedury ustnej na nowo.

35 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione, lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji prowadzonej między stronami (wyrok z dnia 6 marca 2018 r., Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 W niniejszej sprawie wnosząca odwołanie wnosi o otwarcie procedury ustnej na nowo jedynie w celu uzyskania zezwolenia na złożenie, tytułem usunięcia braków, spornego dokumentu w wersji, która jej zdaniem jest czytelna, a to po to, aby zapewnić jego uwzględnienie przez Trybunał.

37 Należy jednak zauważyć, że jeśli chodzi o dane istotne dla rozstrzygnięcia sporu przed Trybunałem, tabela zawarta w tym dokumencie była, w wersji zawartej w załączniku 12 do skargi złożonej do Sądu, wystarczająco czytelna. W związku z tym Trybunał mógł uwzględnić ten dokument.

38 Wynika z tego, że Trybunał uzyskał wystarczające wyjaśnienia i dysponuje wszystkimi niezbędnymi elementami, aby wydać orzeczenie w przedmiocie niniejszego odwołania.

39 Należy zatem, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, oddalić wniosek o ponowne otwarcie ustnego etapu postępowania.

W przedmiocie odwołania

40 Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty, w których co do zasady podważa rozumowanie, po którego przeprowadzeniu Sąd oddalił piąty i siódmy z podniesionych przed nim zarzutów.

41 Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, składa się z trzech części, które dotyczą dokonanej przez Sąd oceny, odpowiednio, istnienia korzyści, selektywności tej korzyści, a także wpływu rozpatrywanego środka na wymianę handlową między państwami członkowskimi i na konkurencję.

42 Zarzut drugi dotyczy uchybienia przez Sąd ciążącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

43 Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa, jakiego miał dopuścić się Sąd, oddalając podniesiony przed nim zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do obrony.

44 W celu ułatwienia analizy zasadności niniejszego odwołania konieczne jest zbadanie w pierwszej kolejności zarzutu trzeciego, następnie części drugiej i trzeciej zarzutu pierwszego i, wreszcie, części pierwszej zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego odwołania łącznie.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

45 W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, oddalając w pkt 179–200 zaskarżonego wyroku jej argumentację opartą na naruszeniu prawa do obrony.

46 Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że ten uznał w szczególności, iż, po pierwsze, prawo do obrony, na jakie może powołać się beneficjent pomocy, ogranicza się do prawa do udziału w postępowaniu administracyjnym, a po drugie, iż nie powołała ona dowodów świadczących o tym, że w przypadku niezaistnienia zarzucanej nieprawidłowości postępowanie mogło doprowadzić do innego rezultatu.

47 Podkreśla ona w tym względzie, że co do zasady brak gwarancji proceduralnych przysługujących beneficjentowi w ramach postępowania kontrolnego w sprawie pomocy państwa jest rekompensowany zbieżnością interesów państw członkowskich z interesami beneficjenta pomocy, w związku z czym te podmioty opracowują wspólnie akta sprawy, dostarczają dowodów i, w razie potrzeby, wspólnie się bronią przed ewentualnymi zarzutami Komisji.

48 Wnosząca odwołanie wskazała już jednak przed Sądem, że taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszym przypadku. Jej interesy jako beneficjenta przedmiotowej pomocy nie pokrywają się bowiem z interesami państwa greckiego i z tego powodu, w odróżnieniu od DEI, ani nie uczestniczyła w postępowaniu przed Komisją, ani nie zwrócono się do niej o dostarczenie dowodów, ani też nie była informowana o prowadzonym dochodzeniu. W związku z tym dowiedziała się o przeprowadzeniu tego dochodzenia dopiero po opublikowaniu komunikatu w sprawie szczegółowego dochodzenia.

49 Wnosząca odwołanie dodaje, że ze względu na to, iż Komisja nie odniosła się w tym komunikacie do decyzji z 2002 r., która jej zdaniem stanowiła główny filar spornej decyzji, miała ona możliwość przedstawienia swoich argumentów w tym zakresie jedynie w ramach wniesionej do Sądu skargi. Tymczasem, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 197 zaskarżonego wyroku, ze względu na to, że oddalił on podnoszone przez nią argumenty na tej podstawie, iż zostały podniesione zbyt późno, wnosząca odwołanie nie została wysłuchana i, co za tym idzie, doszło do naruszenia jej prawa do obrony.

50 Ponadto wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż nie przedstawiła argumentów opartych na tym, że wynik tego postępowania byłby inny, gdyby miała możliwość przedstawienia swoich argumentów odnoszących się do decyzji z 2002 r. Podniosłaby ona bowiem przed Sądem, że gdyby prawo do obrony było przestrzegane, decyzja ta nie mogłaby stanowić części uzasadnienia spornej decyzji, ponieważ jej zdaniem nie było w niej mowy o tym, że taryfa preferencyjna stanowi pomoc państwa. W każdym razie decyzja z 2002 r. nie ma w jej przypadku zastosowania.

51 Komisja i DEI uważają, że zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

Ocena Trybunału

52 Na wstępie należy przypomnieć, że z orzecznictwa Trybunału przytoczonego przez Sąd w pkt 194 zaskarżonego wyroku wynika, iż w ramach postępowania kontrolnego w sprawie pomocy państwa beneficjent pomocy nie ma do odegrania szczególnej roli wśród zainteresowanych podmiotów i nie może powoływać się na prawo do obrony (zob. podobnie wyrok z dnia 24 września 2002 r., Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja, C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524, pkt 83).

53 Jednak jako beneficjent rozpatrywanej pomocy wnosząca odwołanie mogła – jak orzekł Sąd w pkt 196 zaskarżonego wyroku – przedstawić uwagi w ramach postępowania, które doprowadziło do wydania spornej decyzji, które to prawo zostało ustanowione w szczególności w art. 108 ust. 2 TFUE.

54 Tymczasem z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi i jak zostało to potwierdzone na rozprawie przed Trybunałem, w ramach tego postępowania umożliwiono wnoszącej odwołanie przedstawienie jej uwag.

55 Sąd w pkt 197 zaskarżonego wyroku słusznie zatem orzekł, że wnosząca odwołanie nie mogła w ramach tego postępowania zasadnie powoływać się na naruszenie prawa do obrony.

56 W odniesieniu do decyzji z 2002 r. należy zauważyć, jak to uczynił Sąd w pkt 187 zaskarżonego wyroku, że Komisja w swym komunikacie dotyczącym wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego nie była zobowiązana do przeprowadzenia szczegółowej analizy w odniesieniu do rozpatrywanej pomocy.

57 W każdym razie, skoro decyzja z 2002 r. została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i w związku z tym wnosząca odwołanie mogła mieć do niej dostęp, nie może ona skutecznie twierdzić, że brak zawarcia w tym komunikacie odesłania do tej decyzji uniemożliwił jej zdanie sobie sprawy z istnienia tej decyzji ani też że decyzja ta nie ma wobec niej zastosowania.

58 Jeśli chodzi o zarzut oparty na tym, że Sąd miał niesłusznie uznać, iż wnosząca odwołanie nie podniosła przed nim, że wynik postępowania byłby inny, gdyby miała możliwość przedstawienia swoich argumentów odnoszących się do decyzji z 2002 r., opiera się on na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku.

59 W pkt 199 tego wyroku Sąd nie stwierdził bowiem, że wnosząca odwołanie nie powołała się na żaden dowód w tym względzie, lecz że nie przedstawiła ona żadnego dowodu, za pomocą którego można by było wykazać, iż w braku zarzucanej nieprawidłowości postępowanie mogło doprowadzić do innego rezultatu.

60 W rezultacie należy oddalić zarzut trzeci odwołania jako bezzasadny.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

61 W części drugiej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że ten w pkt 146–148 zaskarżonego wyroku dopuścił się naruszenia prawa przy dokonywaniu oceny selektywności spornej korzyści.

62 Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd niesłusznie skoncentrował się na okoliczności polegającej na tym, że w rozpatrywanym okresie była ona jedynym przedsiębiorstwem, które skorzystało z taryfy preferencyjnej, i nie uwzględnił natury prawnej rozpatrywanego środka i powodów, które doprowadziły do jego przyjęcia.

63 Wnosząca odwołanie przypomina, że w wyroku z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, pkt 60), Trybunał wyjaśnił, iż selektywność konkretnego środka należy oceniać w kontekście, w jaki wpisują się ramy proceduralne jego przyjęcia. Rozstrzygnął on bowiem, że wymóg selektywności jest różny w zależności od tego, czy omawiany środek jest rozpatrywany jako system pomocy lub jako pomoc indywidualna. W tym ostatnim przypadku ustalenie tego, że doszło do przysporzenia korzyści gospodarczej, pozwala w zasadzie domniemywać selektywność tego środka. Natomiast w ramach oceny ogólnego systemu pomocy konieczne jest ustalenie, czy omawiany środek, niezależnie od stwierdzenia, że przysparza korzyści o zasięgu ogólnym, czyni to wyłącznie na korzyść niektórych przedsiębiorstw lub niektórych sektorów działalności.

64 Wnosząca odwołanie wnioskuje z tego, że Sąd miał obowiązek zbadania kwestii tego, czy w sytuacji, gdy sąd krajowy wydał pierwsze postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych, wprowadził on rozróżnienie między przedsiębiorstwami, które w świetle zamierzonego celu znajdują się w porównywalnej sytuacji, a zatem przysporzył jej w selektywny sposób korzyści, która mogłaby ją faworyzować w porównaniu z innymi, znajdującymi się w porównywalnej sytuacji, przedsiębiorstwami.

65 Jednakże w zakresie, w jakim sąd krajowy, orzekając w przedmiocie tymczasowych środków ochrony, zastosował jedynie ogólne przepisy prawa greckiego, które chronią każdą ze stron powołujących się na pozbawienie jej praw umownych, nic nie wskazuje na to, że w porównywalnej sytuacji środki podobne do tych przyznanych wnoszącej odwołanie w pierwszym postanowieniu w przedmiocie środków tymczasowych nie zostałyby przyznane żadnemu innemu przedsiębiorstwu, w szczególności Larko, które jest drugim co do wielkości odbiorcą energii elektrycznej wysokiego napięcia mającym siedzibę w Grecji i które, podobnie jak wnosząca odwołanie, korzystało z taryfy preferencyjnej, z wyjątkiem rozpatrywanego okresu. W związku z tym przyjęcie rozpatrywanego środka nie wiąże się jej zdaniem z żadnym elementem selektywności.

66 Komisja i DEI uważają, że należy oddalić jako bezzasadną część drugą zarzutu pierwszego.

Ocena Trybunału

67 Należy przypomnieć, że z wyroku z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, pkt 60), wynika, że wymóg selektywności jest różny w zależności od tego, czy dany środek jest rozpatrywany jako ogólny system pomocy lub jako pomoc indywidualna. W tym ostatnim przypadku ustalenie tego, że doszło do przysporzenia korzyści gospodarczej, pozwala w zasadzie domniemywać selektywność tego środka.

68 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że wbrew temu, co utrzymuje wnosząca odwołanie, rozpatrywany środek, a mianowicie ten wynikający z pierwszego postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, nie stanowi ogólnego systemu pomocy, lecz pomoc indywidualną.

69 Jak zauważył Sąd w pkt 147 zaskarżonego wyroku, pierwsze postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych wywarło skutki ex nunc w taki sposób, że ograniczały się one wyłącznie do stron sporu, a mianowicie wnoszącej odwołanie i DEI. Środka tego nie można zatem uznać za ustanawiający ogólny system pomocy.

70 Wniosku tego nie można podważyć za pomocą podnoszonego przez wnoszącą odwołanie argumentu, zgodnie z którym Larko, będące innym dużym odbiorcą przemysłowym, klientem DEI i przedsiębiorstwem, które skorzystało z taryfy preferencyjnej, miałoby móc uzyskać od sądu krajowego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych środki analogiczne do tych przyznanych wnoszącej odwołanie w pierwszym postanowieniu w przedmiocie środków tymczasowych.

71 Sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dysponuje bowiem zakresem swobodnego uznania odnośnie do przyznania środków mających na celu ochronę interesów stron zawisłego przed nim sporu, który zmienia się w zależności od charakteryzujących ten spór okoliczności. W tym kontekście nie można założyć, że przedsiębiorstwo inne niż wnosząca odwołanie miałoby móc, gdyby tego zażądało, uzyskać środki podobne do tych, które zostały jej przyznane w pierwszym postanowieniu w przedmiocie środków tymczasowych.

72 Ponieważ argument podniesiony przez wnoszącą odwołanie w ramach drugiej części zarzutu pierwszego opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym przedmiotowy środek stanowi ogólny system pomocy, należy go odrzucić jako bezzasadny.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

73 W trzeciej części zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, dokonując oceny wpływu spornego środka na handel i konkurencję, dopuścił się naruszenia prawa i przeinaczenia dowodów.

74 Wnosząca odwołanie twierdzi, że powołała się przed Sądem na orzecznictwo Trybunału wynikające z wyroku z dnia 17 września 1980 r., Philip Morris Holland/Komisja (730/79, EU:C:1980:209, pkt 11), zgodnie z którym Komisja ma obowiązek wykazać, że dany środek wzmocnił lub mógł wzmocnić – w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność w sektorze aluminium – jej pozycję w wymianie handlowej między państwami członkowskimi.

75 Wnosząca odwołanie twierdzi, że rozpatrywany środek nie mógł mieć tego skutku, ponieważ aluminium jest jednolitym produktem, którego cena jest co do zasady określana przez rynki międzynarodowe, efektem czego jakakolwiek obniżka kosztów wynikająca z zastosowanej wobec niej taryfy preferencyjnej nie mogła zostać przeniesiona na cenę sprzedaży jej produktów. Ponadto jej zdaniem w szczególności z decyzji z 1992 r. wynika, że w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna była znacznie wyższa od ceny energii elektrycznej płaconej przez jej konkurentów międzynarodowych.

76 Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie przeanalizował w pkt 159–164 zaskarżonego wyroku kwestię tego, czy rozpatrywany środek mógł wzmocnić jej pozycję ekonomiczną z powodu zastosowania taryfy preferencyjnej. Sąd powinien był bowiem jej zdaniem zbadać, czy odniesiona przez nią korzyść mogła mieć wpływ na jej pozycję konkurencyjną w stosunku do innych producentów aluminium prowadzących działalność na rynkach europejskich i światowych.

77 Sąd ograniczył się zaś do uznania, że rozpatrywana pomoc nie mogła mieć wpływu na konkurencję w postaci cen sprzedaży niższych od tych stosowanych przez konkurentów wnoszącej odwołanie, ponieważ ceny te były ustalane przez rynek niezależnie od jej woli. Sąd, podobnie jak Komisja, stwierdził zatem zakłócenie konkurencji i wpływ na wymianę handlową, opierając się wyłącznie na fakcie, że obniżenie kosztów produkcji powinno było doprowadzić do osiągnięcia przez wnoszącą odwołanie w rozpatrywanym okresie wyższych zysków lub też poniesienia przez nią niższych strat, nie sprawdzając jednak, czy była ona w stanie wykorzystać przysporzoną jej korzyść gospodarczą do tego, aby poprawić swą pozycję konkurencyjną na rynku aluminium.

78 Wnosząca odwołanie dodaje, że w pkt 165 i 166 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie i bez uzasadnienia odrzucił podnoszone przez nią argumenty dotyczące decyzji z 1992 r. i innych przedstawionych mu danych ekonomicznych oraz że z tego powodu dopuścił się on naruszenia prawa.

79 Zdaniem wnoszącej odwołanie decyzja z 1992 r. ma znaczenie dla niniejszej sprawy, ponieważ pośrednio uznano w niej, że do zmiany jej pozycji konkurencyjnej na rynku mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby DEI było w stanie dostarczać jej energię elektryczną po cenie niższej niż cena płacona przez jej głównych konkurentów. Dane ekonomiczne odrzucone przez Sąd ze względu na to, że dotyczyły okresów innych niż rozpatrywany, również mają jej zdaniem znaczenie, ponieważ dotyczą sektora, w którym dokonano długoterminowych inwestycji i zawarto takież umowy.

80 Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd błędnie zignorował przedstawione przez nią dowody dotyczące rozpatrywanego okresu, w szczególności sprawozdanie dotyczące cen płaconych przez jej głównych konkurentów za zużycie energii elektrycznej oraz ceny stosowane na poziomie światowym w 2006 r. To właśnie zaś dane ekonomiczne przyjęte w odniesieniu do dnia przyjęcia pierwszego zarządzenia w przedmiocie środków tymczasowych, tj. dotyczące 2006 r., są jej zdaniem istotne dla określenia skutków, jakie mógłby mieć rozpatrywany środek dla handlu i konkurencji.

81 Komisja i DEI twierdzą, że trzecią część zarzutu pierwszego należy uznać za bezzasadną.

Ocena Trybunału

82 Należy przypomnieć, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, na które powołuje się Sąd w pkt 157 zaskarżonego wyroku, Komisja nie ma obowiązku ustalenia realnego wpływu pomocy na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji, ale jedynie ma obowiązek zbadania, czy pomoc ta może wpłynąć na wymianę handlową i zakłócić konkurencję (wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r. Włochy/Komisja, C-372/97, EU:C:2004:234, pkt 44; z dnia 15 grudnia 2005 r. Włochy/Komisja, C-66/02, EU:C:2005:768, pkt 111).

83 Gdy zaś pomoc wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa w stosunku do innych przedsiębiorstw konkurujących z nim w wewnątrzunijnej wymianie handlowej, należy uznać, że ta pomoc ma wpływ na tę wymianę (wyroki: z dnia 17 września 1980 r., Philip Morris Holland/Komisja, 730/79, EU:C:1980:209, pkt 11; z dnia 20 listopada 2003 r., GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, pkt 41).

84 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że po stwierdzeniu w pkt 159 i 160 zaskarżonego wyroku, iż ze spornej decyzji wynika, że wnosząca odwołanie prowadziła działalność w sektorze, którego produkty były przedmiotem intensywnej wymiany handlowej pomiędzy państwami członkowskimi, ponieważ aluminium jest wytwarzane w dziewięciu państwach członkowskich innych niż Republika Grecka, oraz że rozpatrywany środek wzmacniał – w porównaniu z innymi konkurującymi z nią przedsiębiorstwami – pozycję zajmowaną przez wnoszącą odwołanie w wymianie handlowej między państwami członkowskimi, Sąd poparł twierdzenie Komisji, zgodnie z którym wspomniane przedsiębiorstwa zostały poszkodowane przez rozpatrywany środek, i że w związku z tym kryterium dotyczące zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi zostało spełnione.

85 W tym względzie Sąd oddalił podniesione przez wnoszącą odwołanie argumenty, stwierdzając w pkt 161–164 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że nie można kwestionować w sposób poważny tego, iż taryfa preferencyjna doprowadziła do obniżenia kosztów produkcji wnoszącej odwołanie, niezależnie od kosztów produkcji konkurencyjnych przedsiębiorstw mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż Republika Grecka, a po drugie, że nawet gdyby ceny sprzedaży rozpatrywanych produktów były ustalane przez giełdę na poziomie międzynarodowym, nie pozwalając wnoszącej odwołanie na przeniesienie na cenę sprzedaży tych produktów oszczędności osiągniętych w zakresie kosztów produkcji, to i tak wnosząca odwołanie byłaby w stanie osiągnąć zysk ze względu na przyznaną przez DEI taryfę preferencyjną, w odróżnieniu od konkurujących z nią przedsiębiorstw mających siedzibę w tych innych państwach członkowskich.

86 Należy zatem stwierdzić, że rozumowanie przeprowadzone przez Sąd, w zakresie, w jakim zmierzał on do wykazania, że rozpatrywany środek mógł wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję, jest zgodne z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przywołanym w pkt 82 i 83 niniejszego wyroku.

87 Podnoszony przez wnoszącą odwołanie argument oparty na fakcie, że Sąd powinien był sprawdzić, czy była ona rzeczywiście w stanie wykorzystać korzyść gospodarczą wynikającą ze stosowania taryfy preferencyjnej do poprawy jej pozycji konkurencyjnej na rynku aluminium, nie może zatem się utrzymać.

88 Jeśli chodzi o argumenty dotyczące decyzji z 1992 r. i danych ekonomicznych przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, a w szczególności sprawozdania zawierającego dane statystyczne dotyczące 2006 r., wystarczy stwierdzić, że dotyczą one okresów innych niż rozpatrywany okres – pomiędzy dniem 5 stycznia 2007 r. a dniem 6 marca 2008 r. – i że w związku z tym są pozbawione znaczenia dla sprawy. Tak więc Sąd słusznie oddalił je w pkt 165 zaskarżonego wyroku.

89 Z powyższego wynika, że Sąd, dokonując oceny skutków rozpatrywanego środka dla handlu i konkurencji, nie dopuścił się ani przeinaczenia dowodów, ani naruszenia prawa.

90 Dlatego też trzecią część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego i zarzutu drugiego

91 W pierwszej części zarzutu pierwszego i w zarzucie drugim wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 117–138 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, dopuścił się szeregu naruszeń prawa oraz przeinaczenia okoliczności faktycznych w dokonanej przez siebie ocenie istnienia korzyści i, po drugie, uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

92 W pierwszej kolejności należy zbadać argumentację dotyczącą naruszeń prawa, jakich miał dopuścić się Sąd, a w drugiej kolejności zarzut dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych oraz uchybienia obowiązkowi uzasadnienia.

W przedmiocie naruszeń prawa, jakich miał dopuścić się Sąd

– Argumentacja stron

93 W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 115–138 zaskarżonego wyroku przeanalizował w oderwaniu od siebie kolejno kwestię tego, czy skorzystała ona z wynikających z zastosowania taryfy preferencyjnej niższych kosztów produkcji, kwestię uzasadnienia korzyści przysporzonej względami ekonomicznymi oraz kwestię zastosowania kryterium inwestora prywatnego. W ten sposób Sąd nie sprawdził tego, czy tę taryfę preferencyjną można uznać za zgodną z normalnymi warunkami rynkowymi.

94 Takie podejście jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału, w szczególności z wyrokiem z dnia 20 września 2017 r., Komisja/Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, pkt 21, 23, 66), w którym Trybunał orzekł, że aby ustalić, czy danemu przedsiębiorstwu została przysporzona korzyść, elementy te należy zbadać jednocześnie i łącznie. W wyroku tym Trybunał wyjaśnił również, z jednej strony, że przesłanki, jakie musi spełnić środek, by mógł zostać objęty zakresem pojęcia pomocy w rozumieniu art. 107 TFUE, nie są spełnione, jeżeli przedsiębiorstwo będące beneficjentem mogłoby uzyskać taką samą korzyść w okolicznościach, które odpowiadają normalnym warunkom rynkowym, i z drugiej strony, analiza za pomocą kryterium inwestora prywatnego nie stanowi wyjątku, który znajduje zastosowanie wyłącznie przy sprawdzaniu, czy mamy do czynienia z pomocą, lecz należy do elementów, które Komisja jest zobowiązana uwzględnić, aby ustalić istnienie takiej pomocy.

95 W drugiej pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd odmówił zbadania gospodarczego uzasadnienia rozpatrywanej korzyści i błędnie zastosował zasady rządzące rozkładem ciężaru dowodu w przypadku takiego uzasadnienia.

96 W tym względzie wnosząca odwołanie utrzymuje, że w pkt 125–127 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, po pierwsze, że skoro istnienie korzyści zostało stwierdzone, to nie jest zadaniem Komisji weryfikowanie z urzędu istnienia uzasadnień gospodarczych, ponieważ ciężar udowodnienia istnienia tych uzasadnień spoczywa – jeśli dane państwo członkowskie zamierza podważyć dokonaną przez Komisję ocenę – na tym państwie, i po drugie, że Komisja miała prawo ograniczyć się w tym kontekście do dowodów przedstawionych przez państwo członkowskie w toku postępowania administracyjnego i że w związku z tym, iż Republika Grecka nie podniosła argumentów w tym względzie, spornej decyzji nie można w tym zakresie kwestionować.

97 Zdaniem wnoszącej odwołanie, rozumując w ten sposób, Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ przeniósł ciężar dowodu istnienia pomocy i niesłusznie ograniczył obowiązki Komisji do samej oceny argumentów przedstawionych przez państwo członkowskie w toku postępowania administracyjnego.

98 To rozumowanie jest sprzeczne z tym, co orzekł Trybunał w wyroku z dnia 20 września 2017 r., Komisja/Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, pkt 23–26), oraz z ciążącym na Komisji obowiązkiem przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia, jak wynika to z pkt 90 wyroku z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480). Zakładając bowiem, że Komisja nie jest zobowiązana do sprawdzenia z urzędu istnienia uzasadnienia gospodarczego, byłaby ona zobowiązana do zbadania argumentów podniesionych przed nią przez beneficjenta rozpatrywanej pomocy na etapie poprzedzającym wniesienie skargi.

99 Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, stwierdzając w pkt 128 zaskarżonego wyroku, iż DEI, jako dostawca energii elektrycznej dla wnoszącej odwołanie, jednoznacznie twierdziło, że taryfa preferencyjna w rozpatrywanym okresie nie pokrywała ponoszonych przez nie kosztów produkcji i nie została zrekompensowana w żaden inny sposób. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał w ten sposób nieważnego zastąpienia uzasadnienia innym uzasadnieniem, ponieważ w spornej decyzji Komisja nie zbadała tego, czy stosowana w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna rzeczywiście nie pokrywała kosztów produkcji DEI.

100 Ponadto Sąd nie sprawdził prawdziwości tych okoliczności faktycznych ani też nie uwzględnił dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w tym zakresie. Zdaniem wnoszącej odwołanie można za ich pomocą wykazać, że taryfa preferencyjna pokrywała koszty produkcji DEI i zapewniała mu rozsądny zysk, w szczególności poprzez udział DEI w jej zyskach.

101 W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że przy dokonywaniu oceny kryterium prywatnego inwestora Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa.

102 Wnosząca odwołanie, powołując się na wyrok z dnia 20 września 2017 r. C-300/16 P Komisja/Frucona Košice (EU:C:2017:706, pkt 43, 48), podnosi, że w niniejszej sprawie Sąd był zobowiązany do uwzględnienia tego kryterium oraz że popełnił błąd, wyrażając wątpliwości co do możliwości jego zastosowania i nie uwzględniając znaczenia, jakie ma to kryterium przy ocenie tego, czy rozpatrywany środek odzwierciedla normalne warunki rynkowe.

103 Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie uwzględnił szczegółowo podnoszonych przez nią bardzo specyficznych okoliczności niniejszego przypadku, a zwłaszcza okoliczności polegającej na tym, że – jak przyznały to władze greckie i unijne właściwe ds. ochrony konkurencji – DEI jest przedsiębiorstwem dominującym, systematycznie nadużywającym swojej pozycji na rynku od kilkudziesięciu lat poprzez prowadzoną politykę cenową. Sąd nie wziął również pod uwagę tego, że wnosząca odwołanie nie dysponuje alternatywnym źródłem dostaw energii elektrycznej, efektem czego w przypadku zaprzestania zaopatrywania się u DEI musiałaby ona zaprzestać prowadzonej działalności.

104 Ponadto Sąd błędnie jej zdaniem oparł się na założeniu, że ma ona obowiązek stosować taryfę regulowaną A-150, zarezerwowaną w Grecji dla dużych odbiorców przemysłowych, bez prawnej możliwości dokonania odstępstwa od tego obowiązku. Ponieważ zaś takie założenie nie wynika ze spornej decyzji, Sąd dokonał nieważnego zastąpienia uzasadnienia innym uzasadnieniem.

105 W każdym razie taryfa regulowana A-150 nie stanowi odpowiednich ram odniesienia dla oceny tego, czy w tym przypadku doszło do przysporzenia korzyści. Zatem zdaniem wnoszącej odwołanie, która powołuje się na postanowienie z dnia 21 stycznia 2016 r., Alcoa Trasformazioni/Komisja (C-604/14 P, niepublikowane, EU:C:2016:54, pkt 38, 39), oraz wyrok z dnia 20 września 2017 r., Komisja/Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706), Komisja była w tym względzie zobowiązana do przeprowadzenia analizy na podstawie hipotetycznej ceny rynkowej.

106 Wnosząca odwołanie, opierając się na wyroku z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 78), dodaje, że wynik postępowania mającego na celu dokonanie oceny tego, czy dany środek przysparza korzyści, zależy od tego, czy korzyść ta mogłaby zaistnieć w okolicznościach odpowiadających normalnym warunkom rynkowym. Taka sytuacja nie ma zaś miejsca w niniejszej sprawie.

107 W odniesieniu do pkt 132 i 133 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd, po pierwsze, wykluczył to, że jeśli nie brano pod uwagę przyznania rekompensat, inwestor prywatny miałby raczej nosić się z zamiarem zastosowania stawki takiej jak taryfa preferencyjna, niż godzić się na zastosowanie zwykłej, wyższej taryfy, i po drugie, orzekł, że wnosząca odwołanie nie wspomniała o takiej rekompensacie, wnosząca odwołanie twierdzi, że w ten sposób Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych.

108 Sąd pominął bowiem to, że wnosząca odwołanie przedstawiła szczegółowo argumenty w tym względzie i, w szczególności, wykazała, że metoda ustalania cen przewidziana w umowie z 1960 r. pozwalała DEI uczestniczyć pośrednio w osiąganych przez wnoszącą odwołanie zyskach ze sprzedaży aluminium, a to ze względu na stosowanie wyższych cen za dostawę energii elektrycznej w sytuacji, gdy ceny na rynku metali były wyższe.

109 Ponadto w tym stwierdzeniu Sąd pomija okoliczność polegającą na tym, że przez pięć miesięcy rozpatrywanego okresu, w tym również w momencie wydania pierwszego postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, taryfa preferencyjna była wyższa niż zwykła taryfa A-150, efektem czego stosowanie taryfy preferencyjnej nie przysparzało wnoszącej odwołanie żadnej korzyści.

110 W odniesieniu do okresu istotnego z punktu widzenia oceny istnienia korzyści wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd powinien był wziąć pod uwagę nie ten czternastomiesięczny okres, podczas którego pierwsze postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych wywierało skutki, lecz cały okres, w którym postanowienie to mogło wywoływać skutki, a który to okres kończyłby się wraz z ewentualnym wydaniem orzeczenia w przedmiocie ważności rozwiązania umowy z 1960 r. w ramach zwykłego postępowania sądowego.

111 Ponadto, zgodnie z wyrokami z dnia 16 maja 2002 r., Francja/Komisja (C-482/99, EU:C:2002:294, pkt 71), i z dnia 21 marca 2013 r., Magdeburger Mühlenwerke (C-129/12, EU:C:2013:200, pkt 40), momentem mającym decydujące znaczenie dla oceny tego, czy dane państwo członkowskie zachowało się jak rozważny inwestor prywatny działający w warunkach gospodarki rynkowej i w związku z tym czy zastosowanie przewidzianej w umowie z 1960 r. metody ustalania cen stanowiło korzyść, która nie zaistniałaby w normalnych warunkach rynkowych, nie jest luty 2004 r., w trakcie którego to miesiąca podano do wiadomości rozwiązanie tej umowy przez DEI, ale styczeń 2007 r., gdy wydano pierwsze postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych, skoro, zgodnie z tym orzecznictwem Trybunału, decydującym momentem jest chwila, w której beneficjent uzyskuje prawo do otrzymania pomocy na podstawie obowiązującej regulacji krajowej.

112 Wnosząca podnosi, że stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym rozwiązanie przez DEI umowy z 1960 r. świadczy o tym, że w styczniu 2007 r. podmiot prywatny nie zgodziłby się na zastosowanie przewidzianej w umowie z 1960 r. metody ustalania cen polegającej na powiązaniu ich z rynkową ceną aluminium, jest błędne.

113 W styczniu 2007 r. zastosowanie tej metody doprowadziło bowiem do osiągnięcia wyższej ceny energii elektrycznej niż ta wynikająca z zastosowania taryfy regulowanej A-150. Ponadto zarówno przed rozpatrywanym okresem, jak i po nim DEI stosowało wobec wnoszącej odwołanie taryfę uzależniającą również cenę dostawy energii elektrycznej od ceny aluminium na rynku międzynarodowym, co doprowadziło do ustalenia ceny znacznie niższej od tej wynikającej z zastosowania taryfy preferencyjnej. Ta taryfa została uznana przez Komisję za niestanowiącą pomocy państwa.

114 Wnosząca odwołanie dodaje, że DEI nie wniosło natychmiast o wycofanie pierwszego postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, co jej zdaniem świadczy o tym, że w 2007 r. taryfa preferencyjna była atrakcyjna z handlowego punktu widzenia. Komisja zresztą w swojej decyzji z 1992 r. stwierdziła, że DEI osiągało przez długi czas znaczne zyski i w związku z tym mogło dostarczać niektórym ważnym odbiorcom, takim jak wnosząca odwołanie, energię elektryczną po obniżonej cenie.

115 Zdaniem wnoszącej odwołanie spółki Sąd dopuścił się również naruszenia prawa, orzekając w pkt 134 zaskarżonego wyroku, że powołanie się na prawo wtórne regulujące dziedzinę energii elektrycznej, decyzje Rythmistiki Archi Energeias (organu regulacji energetyki, Grecja) i naruszenie art. 102 TFUE pozostają bez wpływu na ocenę, zgodnie z którą prywatny inwestor nie chciałby stosować taryfy takiej jak taryfa preferencyjna.

116 W replice wnosząca odwołanie, powołując się na wyroki z dnia 9 czerwca 2011 r., Comitato „Venezia vuole vivere" i in./Komisja (C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P, EU:C:2011:368, pkt 99), a także z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318) dodaje, że przy założeniu, iż rozpatrywany środek zaistniał nie przez stosowanie taryfy preferencyjnej, lecz na mocy pierwszego postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, okoliczność polegająca na tym, iż dany sąd nie opiera się na parametrach handlowych, nie stanowi przeszkody dla stosowania kryterium inwestora prywatnego, ponieważ art. 107 TFUE nie ustanawia rozróżnienia według przyczyn lub celów interwencji państwowych, lecz definiuje je na podstawie ich skutków.

117 Komisja i DEI uważają, że pierwszą część zarzutu pierwszego i zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadne.

– Ocena Trybunału

118 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, argumentacji opartej na tym, że Sąd naruszył prawo, analizując w oderwaniu od siebie kolejno kwestię tego, czy wnosząca odwołanie skorzystała z wynikających z zastosowania taryfy preferencyjnej niższych kosztów produkcji, kwestię uzasadnienia przysporzonej korzyści względami ekonomicznymi oraz kwestię zastosowania kryterium inwestora prywatnego, wystarczy stwierdzić, że argument ten opiera się na błędnym zrozumieniu wyroku z dnia 20 września 2017 r., Komisja/Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706).

119 Wbrew bowiem temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, z wyroku tego nie wynika, że Sąd ma mieć obowiązek zbadania wszystkich tych elementów łącznie.

120 Nie można więc zarzucać Sądowi, że dopuścił się naruszenia prawa w tym zakresie.

121 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentu opartego na tym, że Sąd odmówił zbadania ekonomicznego uzasadnienia rozpatrywanej korzyści, należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie opiera go na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku, ponieważ z pkt 124–130 tego wyroku wyraźnie wynika, że Sąd zbadał kwestię tego, czy w niniejszym przypadku taryfa preferencyjna mogła być uzasadniona względami ekonomicznymi.

122 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do argumentacji opartej na błędnym zastosowaniu zasad dotyczących rozkładu ciężaru dowodu dotyczącego gospodarczego uzasadnienia tej korzyści, a w szczególności argumentu, zgodnie z którym Sąd dopuścił się naruszenia prawa, orzekając, że w toku postępowania administracyjnego Komisja powinna była uwzględnić jedynie argumenty dotyczące uzasadnienia ekonomicznego przedstawionego przez dane państwo członkowskie, należy przypomnieć, że niewątpliwie, jak orzekł Sąd w pkt 125 zaskarżonego wyroku, weryfikacja istnienia uzasadnienia gospodarczego nie jest zadaniem, które Komisja winna wykonać z urzędu.

123 Jednakże z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że Komisja jest zobowiązana – w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu WE dotyczących pomocy państwa – do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanych środków w sposób staranny i bezstronny, tak aby dysponować w chwili wydania ostatecznej decyzji możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami (wyrok z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo). Z zasady dobrej administracji wynika zaś, że Komisja jest co do zasady zobowiązana do uwzględnienia uzasadnień ekonomicznych, które zostały przedstawione, w stosownym przypadku, przez beneficjenta pomocy w trakcie postępowania wyjaśniającego.

124 Wynika z tego, że w pkt 126 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, że Komisja miała prawo ograniczyć się do dowodów przedstawionych przez państwo członkowskie w toku postępowania administracyjnego.

125 Należy jednak zauważyć, że błąd ten nie może pociągnąć za sobą uchylenia zaskarżonego wyroku.

126 Na rozprawie przed Trybunałem Komisja potwierdziła bowiem, że – jak podniosła przed Sądem – kierowane przez wnoszącą odwołanie argumenty dotyczące uzasadnienia gospodarczego rozpatrywanej korzyści zostały przedstawione z opóźnieniem, a zatem były niedopuszczalne.

127 Zważywszy na te okoliczności, w niniejszej sprawie Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia argumentów dotyczących gospodarczego uzasadnienia wspomnianej korzyści, które zostały przedstawione przez wnoszącą odwołanie w toku postępowania administracyjnego.

128 W odniesieniu do argumentu dotyczącego nieważnego zastąpienia przez Sąd uzasadnienia innym uzasadnieniem, ze względu na to, że w pkt 128 zaskarżonego wyroku stwierdził on, że nawet jeśli Komisja miała obowiązek sprawdzenia, czy istnieją uzasadnienia gospodarcze, DEI, jako dostawca energii elektrycznej wnoszącej odwołanie, jednoznacznie twierdziło, że taryfa preferencyjna w rozpatrywanym okresie nie pokrywała ponoszonych przez nie kosztów jej produkcji i nie została zrekompensowana w żaden inny sposób, należy zauważyć, że z rozważań zawartych w pkt 129 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi Komisja mogła przyjąć, że z rozwiązania przez DEI umowy z 1960 r. wynika, iż taryfa preferencyjna nie mogła być uzasadniona odnoszącymi się do niej względami ekonomicznymi, płynie wniosek, iż zawarte przez Sąd w pkt 128 jego wyroku stwierdzenie miało w rzeczywistości na celu potwierdzenie zasadności wyciągniętego przez Komisję w spornej decyzji wniosku w przedmiocie gospodarczego uzasadnienia korzyści przysporzonej w drodze rozpatrywanego środka.

129 W spornej decyzji Komisja stwierdziła bowiem, po pierwsze, że taryfa preferencyjna pozwoliła wnoszącej odwołanie na obniżenie jej bieżących wydatków i że zachowanie spółki DEI, a w szczególności okoliczność polegająca na tym, że skoro tylko stało się to możliwe, postanowiła rozwiązać umowę z 1960 r., wyraźnie świadczy o tym, że taryfa preferencyjna nie odpowiada cenie rynkowej, a po drugie, że władze greckie nie przedstawiły żadnego dowodu na to, iż stosowanie preferencyjnej taryfy zostało uzasadnione.

130 Ponadto Komisja powołała się na decyzję z 2002 r., z której ma wynikać, że DEI powinno było przyznać wnoszącej odwołanie taryfę preferencyjną, podczas gdy w normalnych warunkach rynkowych nie powinno było tego uczynić. Komisja przypomniała w tym względzie, że ta decyzja dotyczy dotacji, która miała zostać przyznana przez Republikę Grecką na rzecz DEI w celu umożliwienia zrekompensowania DEI kosztów osieroconych, które poniosło ono w wyniku zastosowania wobec wnoszącej odwołanie taryfy preferencyjnej, oraz że zatwierdziła ona tę dotację ze względu na to, iż stanowiła ona odszkodowanie za niekorzystną sytuację, w jakiej znalazło się DEI.

131 W pkt 128 i 129 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że za przyjęciem wyciągniętego przez Komisję w spornej decyzji wniosku, zgodnie z którym z rozwiązania umowy z 1960 r. przez DEI wynika, iż preferencyjna taryfa nie może być uzasadniona względami ekonomicznymi, przemawiają też argumenty podniesione przed nim przez DEI. Nie można zatem zarzucić Sądowi, że postępując w ten sposób, dokonał nieważnego zastąpienia uzasadnienia innym uzasadnieniem.

132 W odniesieniu do argumentacji opartej przez wnoszącą odwołanie na tym, że ani Sąd nie sprawdził prawdziwości przedstawionych przez DEI dowodów, ani nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nie dowodów przeciwnych, wystarczy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż z uwagi na to, że ocena przedstawionego mu materiału dowodowego jest wyłącznym zadaniem Sądu, nie może on być zobowiązany do przedstawienia uzasadnienia odnoszącego się konkretnie do oceny mocy dowodowej każdego z przedłożonych mu dowodów (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 czerwca 2000 r., Dorsch Consult/Rada i Komisja, C-237/98 P, EU:C:2000:321, pkt 50, 51; z dnia 20 grudnia 2017 r., Comunidad Autónoma del País Vasco i in./Komisja, od C-66/16 P do C-69/16 P, EU:C:2017:999, pkt 110). Argumentację tę należy więc oddalić jako bezskuteczną.

133 Co się tyczy, w czwartej kolejności, podniesionej przez wnoszącą odwołanie argumentacji dotyczącej zastosowania przez Sąd kryterium inwestora prywatnego, należy przypomnieć, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż możliwość zastosowania tego kryterium zależy od tego, czy dane państwo członkowskie przysparza należącemu do niego przedsiębiorstwu korzyści gospodarczej, działając w charakterze akcjonariusza, nie zaś w charakterze władzy publicznej. W celu ustalenia, czy wspomniane kryterium znajduje zastosowanie, Komisja winna dokonać całościowej oceny uwzględniającej wszelkie okoliczności pozwalające jej na ustalenie tego, czy rozpatrywany środek został przyjęty przez to dane państwo działające w charakterze akcjonariusza, czy też w charakterze władzy publicznej. W tym względzie istotne mogą być charakter i przedmiot tego środka, kontekst, w jaki się on wpisuje, oraz cel, jakiemu służy, jak również zasady regulujące jego działanie (zob. podobnie wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r. Komisja/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, pkt 79–81, 86).

134 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że rozpatrywany środek, a mianowicie wydane przez sąd krajowy postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych, przyznające wnoszącej odwołanie środki tymczasowe służące ochronie jej interesów finansowych wynikających z umowy z 1960 r., posiada – ze względu na swój charakter, kontekst, w jaki się wpisuje, a także przepisy, którym podlega – charakterystyczne cechy wydanego przez władzę sądowniczą aktu wchodzącego w zakres prerogatyw władzy publicznej danego państwa członkowskiego. W związku z tym kryterium prywatnego inwestora nie może mieć do niego zastosowania.

135 Wynika z tego, że w pkt 132 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie w dorozumiany sposób uznał, iż kryterium prywatnego inwestora nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

136 W związku z tym argument podniesiony przez wnoszącą odwołanie w tym zakresie należy oddalić jako bezzasadny.

137 W każdym razie należy zauważyć, że z zawartego w pkt 132 zaskarżonego wyroku sformułowania „nawet przy wzięciu pod uwagę mającego zastosowanie w specyficznych okolicznościach niniejszej sprawy kryterium inwestora prywatnego” wynika, że Sąd zastosował to kryterium w pkt 132–136 tego wyroku jedynie tytułem uzupełnienia. W związku z tym podniesiona przez wnoszącą odwołanie argumentacja nie może w żadnym razie doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i dlatego należy ją oddalić jako bezskuteczną (wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r., Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja, C-431/07 P, EU:C:2009:223, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie rzekomego przeinaczenia i uchybienia obowiązkowi uzasadnienia, jakich miał dopuścić się Sąd

– *Argumentacja stron*

138 Wnosząca odwołanie twierdzi, że w pkt 117–120 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się przeinaczenia, kwalifikując szereg okoliczności faktycznych jako „bezsporne" w tym sensie, że nie zostały one przez nią zakwestionowane; okoliczności te dotyczyły, po pierwsze, tego, że stosowana wobec wnoszącej odwołanie przez spółkę DEI na podstawie dekretu ustawodawczego taryfa preferencyjna wprowadzała odstępstwo od powszechnie obowiązującego uregulowania ustanawiającego zwykłą taryfę obowiązkową, po drugie, że wnosząca odwołanie należała do kategorii będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych i, po trzecie, że przynajmniej w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna była niższa od zwykłej taryfy stosowanej wobec tych dużych odbiorców przemysłowych, podczas gdy ta zwykła taryfa, regulowana na poziomie krajowym, pozostawała wiążąca dla DEI i tych odbiorców przemysłowych.

139 W ten sposób Sąd uchybił również ciążącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie przeprowadził szczegółowej analizy w tym zakresie. Sąd nie wspomniał bowiem ani o przeciwnych stanowiskach stron, a w szczególności argumentach, które wnosząca odwołanie powołała w celu zakwestionowania tych ponoszonych okoliczności faktycznych, ani o dowodach, na podstawie których zakwalifikował on te okoliczności faktyczne jako „bezsporne".

140 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, zawartego w pkt 117 zaskarżonego wyroku twierdzenia Sądu, zgodnie z którym bezsporne jest, że przed 2006 r. taryfa preferencyjna stosowana zgodnie z dekretem ustawodawczym wprowadzała odstępstwo od powszechnie obowiązujących przepisów prawa ustanawiających zwykłą taryfę obowiązkową, wnosząca odwołanie twierdzi, że we wniesionej do Sądu skardze wielokrotnie powołała się na fakt, że w zawartej pomiędzy nią a DEI umowie z 1960 r. nie wprowadzono odstępstwa od zwykłej taryfy obowiązkowej, czyli taryfy regulowanej A-150.

141 Taryfa ta, która ma zastosowanie wobec innych odbiorców przemysłowych, została bowiem opracowana i opracowana w 1977 r. przez krajową radę ds. energii (Grecja), która nie wzięła pod uwagę profilu zużycia energii takiego, jaki charakteryzuje wnoszącą odwołanie czy też Larko, ponieważ te dwa przedsiębiorstwa zawarły już z DEI umowy przewidujące zastosowanie taryfy preferencyjnej. W związku z tym taryfa regulowana A-150 została opracowana z myślą o odbiorcach mających profil zużycia energii inny niż profil wnoszącej odwołanie czy też Larko.

142 Jeśli chodzi, w drugiej kolejności, o zawarte w pkt 119 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym bezsporne jest, że przynajmniej w rozpatrywanym okresie wnosząca odwołanie należała do kategorii dużych odbiorców przemysłowych, wnosząca odwołanie twierdzi, że powołała się przed Sądem na fakt, iż z uwagi na swoisty profil zużycia energii różniła się ona od wszystkich innych odbiorców przemysłowych.

143 Wnosząca odwołanie odniosła się w tym względzie do szeregu wydanych przez Komisję decyzji, w których instytucja ta uznała, że przedsiębiorstw należących do sektora aluminium nie można porównywać z jakimkolwiek innym odbiorcą energii elektrycznej, do decyzji wydanych przez krajowy organ regulacji energetyki, a także do decyzji komisji ds. konkurencji (Grecja), zgodnie z którymi fakt, że klient jest przyłączony bezpośrednio do sieci wysokiego napięcia, nie oznacza automatycznie, że zużywa on dużą ilość energii równoważną ilości zużywanej przez nią lub przez Larko, jako że do tej sieci również przyłączone są przedsiębiorstwa zużywające znacznie mniejsze ilości energii.

144 Wnosząca odwołanie argumentowała również przed Sądem, że mające zastosowanie do rozpatrywanego okresu greckie przepisy przewidywały, iż DEI może zaproponować zindywidualizowanie brzmienia części handlowej taryf za dostarczanie energii elektrycznej odbiorcom

przyłączonym do sieci wysokiego napięcia, jeśli zróżnicowanie charakterystyk krzywej obciążenia lub innych warunków umowy uzasadnia takie zróżnicowanie, co zresztą zostało w 2010 r. potwierdzone przez organ regulacji energetyki.

145 Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd popełnił błąd, nie analizując tego, czy, biorąc pod uwagę zawartą w odpowiednich przepisach krajowych definicję pojęcia „dużego odbiorcy przemysłowego", wnosząca odwołanie rzeczywiście wchodziła w zakres tego pojęcia.

146 Jeśli chodzi, w trzeciej kolejności, o zawarte w pkt 118 zaskarżonego wyroku stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym wnosząca odwołanie odniosła korzyść w postaci objęcia taryfą za dostawy energii elektrycznej, która była niższa niż zwykła taryfa stosowana wobec będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych, skoro w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna była niższa niż ta normalna taryfa, która była regulowana na poziomie krajowym, wnosząca odwołanie twierdzi, że te elementy faktyczne zostały przez nią przed Sądem zdecydowanie zakwestionowane. Twierdzi ona, że przedstawiła w tym względzie dokumenty i dowody świadczące o tym, iż przewidziana w umowie z 1960 r. metoda ustalania cen doprowadziła w rzeczywistości do zastosowania taryfy wyższej niż taryfa regulowana A-150 przez co najmniej pięć z czternastu miesięcy składających się na rozpatrywany okres.

147 Wnosząca odwołanie podnosi, że znaczne zróżnicowanie taryfy preferencyjnej w tym okresie wynika z faktu, iż ta metoda ustalania cen była ściśle powiązana z międzynarodową ceną aluminium na Londyńskiej Giełdzie Metali (Zjednoczone Królestwo), która ze swej strony podlegała wahaniom i uległa w tym okresie znacznej obniżce, co zresztą zostało wskazane przez Komisję w decyzji z 2002 r.

148 Komisja i DEI uważają, że argumenty przedstawione przez wnoszącą odwołanie należy oddalić.

– Ocena Trybunału

149 Na wstępie należy przypomnieć, że w sytuacji, gdy Sąd dokonał ustalenia lub oceny okoliczności faktycznych, Trybunał jest zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uprawniony na podstawie art. 256 TFUE jedynie do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd. Ocena stanu faktycznego nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przeinaczenia dowodów przedstawionych przed Sądem, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału (wyrok z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo).

150 W tym względzie należy jednak zauważyć, że przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

151 W niniejszym przypadku wystarczy stwierdzić, że niezależnie od kwestii tego, czy Sąd w pkt 117–120 zaskarżonego wyroku błędnie uznał, iż wnosząca odwołanie nie podważa wielu z okoliczności faktycznych dotyczących preferencyjnej taryfy, z argumentacji przywołanej w odwołaniu przez wnoszącą je i przedstawionej pokrótce w pkt 140–147 niniejszego wyroku wynika, że wnosząca odwołanie usiłuje w rzeczywistości doprowadzić do ponownej oceny tych okoliczności faktycznych, do czego Trybunał nie jest uprawniony.

152 W związku z tym argument oparty na przeinaczeniu okoliczności faktycznych należy odrzucić jako niedopuszczalny.

153 Jeśli chodzi o argumentację opartą na uchybieniu obowiązku uzasadnienia, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 117–120 zaskarżonego wyroku ze względu na to, że nie wspomniał on ani o argumentach przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w celu zakwestionowania okoliczności faktycznych dotyczących taryfy preferencyjnej, ani o dowodach, ze względu na które te okoliczności faktyczne zostały zakwalifikowane jako „bezsporne" w tym sensie, że nie zostały one zakwestionowane, należy stwierdzić, że z pkt 120, 121 i 123 zaskarżonego wyroku, a w szczególności z użycia fraz takich jak „skarżąca sama przyznała, że" lub „[o]ceny tej nie można podważyć za pomocą podnoszonych przez skarżącą argumentów", Sąd odniósł się do podniesionych przez wnoszącą odwołanie w tym względzie argumentów i, co za tym idzie, uwzględnił je.

154 Ponadto z orzecznictwa Sądu wynika, że to do Sądu należy ocena przedstawionego mu materiału dowodowego. Nie może on więc – z zastrzeżeniem obowiązku poszanowania zasad ogólnych i przepisów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego oraz zakazu przeinaczenia materiału dowodowego – być zobowiązany do przedstawienia uzasadnienia odnoszącego się konkretnie do oceny mocy dowodowej każdego z przedłożonych mu dowodów, zwłaszcza jeśli stwierdzi, że są one obojętne lub pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu (wyrok z dnia 26 kwietnia 2018 r., Cellnex Telecom i Telecom Castilla-La Mancha/Komisja, C-91/17 P i C-92/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:284, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

155 W związku z tym argument podniesiony przez wnoszącą odwołanie w tym względzie należy oddalić jako bezzasadny.

156 W każdym razie należy stwierdzić, że nawet jeśli – jak podnosi wnosząca odwołanie – uzasadnienie przyjęte przez Sąd i zawarte w pkt 117–120 zaskarżonego wyroku należałoby uznać za niewystarczające, to ten niewystarczający charakter uzasadnienia nie może pociągnąć za sobą uchylenia zaskarżonego wyroku.

157 Co się bowiem tyczy, w pierwszej kolejności, twierdzenia Sądu zawartego w pkt 119 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym w rozpatrywanym okresie wnosząca odwołanie należała do kategorii dużych odbiorców przemysłowych, należy podkreślić, że wnosząca odwołanie twierdzi, iż wraz z Larko posiadają cechy odróżniające je od innych odbiorców przemysłowych, a to z uwagi na ich swoisty profil zużycia energii.

158 Na rozprawie przed Trybunałem Komisja i DEI potwierdziły zaś, że w rozpatrywanym okresie Larko korzystało z taryfy A-150, która jest przewidzianą w powszechnie obowiązujących przepisach prawa zwykłą taryfą obowiązkową mającą zastosowanie do dużych odbiorców przemysłowych, czego zresztą wnosząca odwołanie nie zakwestionowała.

159 Biorąc pod uwagę tę okoliczność, należy uznać, że Larko zalicza się do kategorii dużych odbiorców przemysłowych.

160 Ponieważ wnosząca odwołanie zarówno w skardze wniesionej do Sądu, jak i w przedłożonych Trybunałowi uwagach na piśmie przyznaje, że posiada cechy podobne do tych charakteryzujących Larko, należy stwierdzić, iż Sąd słusznie uznał, iż w rozpatrywanym okresie wnosząca odwołanie należała do kategorii będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych.

161 Jeśli chodzi, w drugiej kolejności, o zawarte przez Sąd w pkt 117 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, zgodnie z którym przed tym okresem taryfa preferencyjna stosowana na podstawie dekretu ustawodawczego stanowiła odstępstwo od przewidzianej w powszechnie obowiązujących przepisach prawa zwykłej taryfy obowiązkowej, ponieważ ta zwykła taryfa została opracowana z myślą odbiorcach o innym profilu zużycia energii niż profil wnoszącej odwołanie i Larko, należy zauważyć, że w zakresie, w jakim w umowie z 1960 r. przyznano wnoszącej odwołanie preferencyjną taryfę opłat za dostarczanie energii elektrycznej, która zgodnie z dekretem ustawodawczym z 1969 r. miała obowiązywać do dnia 31 marca 2006 r., umowa ta wprowadziła na rzecz wnoszącej odwołanie system taryfowy odrębny od

tego mającego zastosowanie do innych będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych. Tak więc w sytuacji, gdy w trakcie 1977 r. w powszechnie obowiązujących przepisach prawa przewidziano zwykłą taryfę obowiązkową, nie znajdowała ona zastosowania wobec wnoszącej odwołanie, ponieważ zgodnie z umową z 1960 r. i dekretem ustawodawczym z 1969 r. korzystała ona z taryfy preferencyjnej.

162 Tak więc w pkt 117 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie uznał, że jeszcze przed rozpoczęciem rozpatrywanego okresu, w drodze umowy z 1960 r. i dekretu ustawodawczego z 1969 r., wprowadzono na rzecz wnoszącej odwołanie system taryfowy ustanawiający odstępstwo od przewidzianej w powszechnie obowiązujących przepisach prawa zwykłej taryfy obowiązkowej.

163 Stwierdzenia tego nie może podważyć podniesiony przez wnoszącą odwołanie argument, zgodnie z którym ta przewidziana w powszechnie obowiązujących przepisach prawa zwykła taryfa obowiązkowa została opracowana dla odbiorców o innym profilu zużycia energii niż jej własny czy też Larko.

164 Jak bowiem stwierdzono w pkt 159 i 160 niniejszego wyroku, należy uznać, że wnosząca odwołanie i Larko należą do kategorii będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych, i w konsekwencji, że są one objęte przewidzianą w powszechnie obowiązujących przepisach prawa zwykłą taryfą obowiązkową, tym bardziej że na rozprawie przed Trybunałem potwierdzono, że ta zwykła taryfa była stosowana w rozpatrywanym okresie.

165 Jeśli chodzi o, w trzeciej kolejności, zawarte w pkt 118 zaskarżonego wyroku stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna była niższa od zwykłej taryfy stosowanej wobec będących klientami DEI dużych odbiorców przemysłowych, należy zauważyć, że wnosząca odwołanie przyznaje, iż w ciągu dziewięciu z czternastu miesięcy składających się na rozpatrywany okres ta preferencyjna taryfa była niższa od zwykłej taryfy obowiązkowej.

166 W tym względzie należy podkreślić, że podczas rozprawy przed Trybunałem Komisja podniosła, iż w ciągu tych dziewięciu miesięcy różnica pomiędzy taryfą preferencyjną a zwykłą taryfą obowiązkową była szczególnie duża i odpowiadała kilku milionom EUR, zaś w okresie, gdy taryfa preferencyjna była wyższa od zwykłej taryfy obowiązkowej, różnica pomiędzy tymi dwoma taryfami była znacznie mniejsza i wynosiła zaledwie kilkaset EUR. Na rozprawie wnosząca odwołanie nie zakwestionowała zaś tych danych.

167 W każdym razie dane te nie pozostają w sprzeczności z treścią zawartej w załączniku 12 do skargi wniesionej do Sądu tabeli, w której wskazano kwoty wynikające ze stosowania w przedmiotowym okresie, odpowiednio, taryfy preferencyjnej i zwykłej taryfy obowiązkowej. Choć bowiem z tabeli tej wynika, że w okresie, gdy taryfa preferencyjna była wyższa od zwykłej taryfy obowiązkowej, to różnica między tymi cenami odpowiadała nie kilkuset EUR, lecz kilku tysiącom EUR, to nie zmienia to faktu, że w ciągu dziewięciu miesięcy rozpatrywanego okresu, podczas których taryfa preferencyjna była niższa od zwykłej taryfy obowiązkowej, różnica pomiędzy tymi dwoma taryfami była szczególnie wysoka i odpowiadała przez dwa miesiące kilkudziesięciu tysiącom EUR, przez dwa inne miesiące – kilkuset tysiącom EUR, a przez pięć miesięcy – kilku milionom EUR.

168 Należy dodać, że ani przed Sądem, ani przed Trybunałem wnosząca odwołanie nie zakwestionowała kwoty 17,4 mln EUR, która zdaniem Komisji odpowiada łącznej kwocie różnicy pomiędzy taryfą preferencyjną a obowiązującą w rozpatrywanym okresie zwykłą taryfą obowiązkową, która to różnica stanowi korzyść gospodarczą przysporzoną wnoszącej odwołanie w tym okresie ze względu na zastosowanie przez DEI na jej rzecz taryfy preferencyjnej.

169 Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, że przez znaczną część rozpatrywanego okresu wnosząca odwołanie korzystała z taryfy znacznie niższej od taryfy zwykłej, co umożliwiło jej znaczne obniżenie kosztów produkcji.

170 Wynika z tego, że za pomocą okoliczności polegającej na tym, iż w pkt 118 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, iż w rozpatrywanym okresie taryfa preferencyjna była niższa od normalnej taryfy, podczas gdy w rzeczywistości było tak jedynie przez znaczną część tego okresu, nie można podważyć zawartego w pkt 122 zaskarżonego wyroku stwierdzenia Sądu, zgodnie z którym w tym okresie ponoszone przez wnoszącą odwołanie koszty produkcji zostały obniżone w wyniku stosowania taryfy preferencyjnej.

171 Z powyższego wynika, że podnoszone przez wnoszącą odwołanie argumenty oparte na uchybieniu przez Sąd obowiązkowi uzasadnienia należy w każdym razie oddalić jako bezskuteczne.

172 Tak więc część pierwszą zarzutu pierwszego i zarzut drugi odwołania należy częściowo odrzucić jako niedopuszczalne i częściowo oddalić jako bezzasadne, a w każdym razie – oddalić jako bezskuteczne.

173 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić odwołanie jako całość.

W przedmiocie kosztów

174 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja i DEI wniosły o obciążenie wnoszącej odwołania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami niniejszego postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy